

Hanne Ørstavik

AMOR

Traducció Blanca Busquets

Editorial

LES
HORES

AMOR

Hanne Ørstavik
AMOR

Traducció de **Blanca Busquets**

Editorial **LES HORES**

Títol original: *Kjærlighet*

Autor: Hanne Ørstavik

Aquesta traducció ha rebut una subvenció de Norla, Norwegian Literature Abroad. Agraïm la seva col·laboració.

Primera edició: octubre 2018

© Hanne Ørstavik

First published by Forlaget Oktober AS, 1997

Published in agreement with Oslo Literary Agency

© de la traducció: Blanca Busquets

© de la correcció: Maite Puig, Manuel Gómez Poyato i David Sempere

© de l'edició: Editorial Les Hores S.L.

www.editoriallshores.com

hola@editoriallshores.com

Disseny de col·lecció i coberta: Natural www.designisnatural.com

© de les fotos de la coberta: IStockPhotos

Maquetació: Dan Monells www.room.cat

Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B-22369-2018

ISBN: 978-84-949049-0-5

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

AMOR

QUAN SIGUI GRAN, MARXAREM d'aquí en tren. Tan lluny com sigui possible. Mirar per les finestretes, veure muntanyes i ciutats i llacs, parlar amb gent de terres estrangeres. Estar sempre junts. Mai no arribar enlloc.

Tres llibres per setmana, sovint quatre, cinc. Li hauria agradat llegir tothora, seure al llit sota l'edredó, amb cafè, un munt de cigarretes i una camisa de dormir que l'abrigués bé. També hauria pogut passar sense la tele, no me la miro mai, pensa, però en Jon l'hauria trobat a faltar.

Es desvia per deixar pas a una dona vella que trontolla i tira un carretó gris d'anar a comprar per l'asfalt gelat. És fosc, són les parets blanques que la llevaneu ha deixat als vorals i que fan ombra, pensa la Vibeke. Llavors s'adona que s'ha oblidat dels fars i que ha conduït quasi tot el camí cap a casa amb el cotxe a les fosques. Els encén.

En Jon intenta no parpellejar. No ho aconsegueix. Són els músculs del voltant dels ulls, que se li enrampen. Està de genolls sobre el llit i guaita per la finestra. No hi ha cap moviment. Espera que la Vibeke torni a casa. Prova de mantenir els ulls oberts i relaxats, fixos en el mateix punt de fora de la finestra. Com a mínim hi deu haver un metre de neu. En la terra, sota la neu, hi viuen ratolins. Hi tenen corriols i túnels. Es fan visites, s'imagina en Jon, potser intercanvien menjar.

El soroll del cotxe. Quan l'està esperant mai no és capaç de recordar-lo. L'he oblidat, es diu. Però després l'hi torna, sovint quan ha decidit fer una pausa en l'espera i ja no el té present. Llavors, ella arriba i ell en reconeix el so de nou; el sent amb la panxa, és la panxa la que recorda el soroll, no jo, pensa. I tan aviat com sent el cotxe, el veu, des d'un cantó de la finestra; el cotxe blau surt de darrere un monticle de neu que hi ha vora la carretera i agafa el revolt, a l'altura de la casa ella gira el volant i puja pel lleu pendent fins a l'entrada.

El brogit del motor, fort i clar, omple l'habitació abans que ella l'apagui. Ell sent el cop de la porta del cotxe i com s'obre la de l'entrada, compta els segons que passen fins que es tanca un altre cop. Els mateixos sorolls cada dia.

La Vibeke empeny les bosses amb la compra més enllà del vestíbul i s'ajup per descordar-se les botes. Les mans se li inflen després d'aquell fred, el calefactor del cotxe s'ha espallat. Una companya de feina, a qui va acostar a casa amb el cotxe des del supermercat la setmana passada, li va dir que coneixia algú que arreglava coses d'aquelles a bon preu. La Vibeke somriu quan se'n recorda. No té gaires diners, i els pocs que té segur que no els invertirà en el cotxe. Mentre vagi fent, ja li està bé.

Agafa el correu de la tauleta que hi ha sota el mirall. Se sent encarcerada, com és normal després d'un dia de tràfec; es queda allà dreta un moment fent moviments circulars amb les espatlles i estirant el coll, llavors tira el cap enrere i deixa anar un ah.

Ara es treu l'abric, pensa ell; se la imagina al vestíbul, davant del mirall, penjant l'abric al ganxo mentre s'hi observa. Deu estar cansada, es diu. Ell obre una capseta de llumins i en treu dos. Se'n col·loca un de través a cada conca dels ulls per impedir que les parpelles se li tanquin. Ja et passarà amb l'edat, li diu la Vibeke quan està de bon humor. Els llumins

són com pals gruixuts, és difícil veure-hi així. Li ve al cap el seu tren de joguina; no ho pot evitar, pensi en el que pensi, sempre li travessa els pensaments un tren, decantat per agafar un revolt, fent sonar el xiulet, passant de llarg com un llamp. Potser podria fer-li un massatge de cara, rumia ell, fregar-li el front, les galtes, tal com han après a Educació Física, diuen que és bo.

Ella porta les bosses a la cuina, deixa el correu a la taula, omple la nevera i apila algunes llaunes en un prestatge. L'enginyer del departament tècnic, el morè d'ulls marrons, s'ha assegut davant d'ella durant la presentació del Pla Cultural, el primer projecte de la Vibeke com a assessora de cultura. Ella havia insistit que la coberta fos a tot color, una pintura inspiradora d'un artista local. Es queda dreta davant del taulell, bevent un got d'aigua. Ha anat molt bé, hi ha hagut gent que després se li ha acostat per dir-li que s'alegraven de tenir-la allà. Que els havia inspirat, que veien noves possibilitats. Els ulls marrons li han somrigut diversos cops al llarg de la presentació, en les conclusions ell ha comentat que estava interessadíssim a incrementar les col·laboracions interdepartamentals.

S'aparta un ble de la cara, es passa tot el cabell per sobre una espatlla i se l'allisa, contenta que finalment li hagi crescut.

Ell sent els seus passos al terra del pis de dalt. Les sabates. La Vibeke sempre fa servir sabates a casa. Sandàlies amb una mica de taló. Es treu els llumins de les conques. En raspa un contra la capsa, no el bufa, el vol tenir entre els dits mentre cremi. Faldilla i pintallavis, a la feina. Quan arriba a casa es posa un xandall gris amb cremallera al coll. Potser es canvia, ara. *És tan suau de dins, vine i toca'l.* Ella li va regalar unes sabatilles d'estar per casa quan es van traslladar aquí. Les hi va portar en tornar de la feina, un dels primers dies, embolicades en un paper de regal estampat amb flors. Les hi va llançar

i ell va haver de caçar-les al vol. Sabatilles de llana fins al turmell, amb sola de pell. S'ajusten amb una sivella metàl·lica. Si les sivelles no estan tancades, dringuen quan camina.

La Vibeke deixa el got sobre la taula. Mira per la finestra, és fosc. Els fanals estan encesos, il·luminen el carrer que hi ha entre les cases. Al nord, aquella carretera de poble s'uneix altre cop a la nacional. És una mena de cercle, pensa ella, pots conduir fins al centre, passar per davant l'ajuntament i les botigues, travessar la zona residencial, agafar la nacional més amunt, seguir-la cap al sud i entrar al centre del poble una altra vegada. En la majoria de cases, les finestres de la sala d'estar donen a la carretera. Hem d'abordar l'arquitectura en la seva integritat. Darrere, a totes bandes, hi ha bosc. Apunta paraules clau en un full de paper: identitat, amor propi. Estètica. Informació.

Va a la sala d'estar. Hi ha una manta de llana grisa amb cercles blancs sobre el sofà, el revés és blanc amb cercles grisos. La recull i arrossega la butaca fins al radiador de sota la finestra. Agafa un llibre d'assaig de la petita taula rodona.

El llibre té la coberta envernissada, és de tacte agradable. En frega la superfície amb la mà esquerra abans d'obrir-lo. En llegeix unes quantes línies. Llavors es queda amb el llibre obert a la falda, s'inclina cap enrere, tanca els ulls. Veu cares de la feina, gent que treu el cap pel seu despatx, ha quedat tan bonic. Revisa situacions mentalment, repeteix els propis gestos i expressions.

En Jon és a la porta de la sala d'estar mirant-la. Intenta no parpellejar. Li vol preguntar alguna cosa de l'aniversari, demà fa nou anys. Pensa que no li corre pressa, ara ella dorm. Un llibre a la falda. Està acostumat a veure-la així. Un llibre, la llum intensa de la làmpada de peu. Sovint ella té una cigarreta encesa, i ell en segueix els filets de fum amb els ulls mentre es cargolen cap al sostre. Els cabells llargs i foscos se

li escampen sobre el respatllet de la butaca, hi ha blens que en pengen, tremolen quasi imperceptiblement. *Acarona 'm el cabell, Jon.*

Ell es gira i va cap a la cuina, agafa unes quantes galetes de l'armari. Se'n fica una de sencera a la boca i prova d'estovar-la sense trencar-la.

Baixa a la seva habitació altre cop i s'agenolla sobre el llit. Col·loca les galetes en fila a l'ampit de la finestra.

Observa la neu que hi ha fora, pensa en tots els flocs que calen perquè se'n formi una pila. Intenta calcular mentalment quants se'n necessiten. N'han parlat a l'escola avui. Cristalls de gel, s'anomenen. Quants n'hi pot haver en una bola de neu? O a la finestra, en una petita taca blanca?